

ved Anordning at udøve Revisionsinstansens Competence, men underkastet det Vilkaar, at, dersom Rigsdagen ikke billiget det senere, falder det bort. Jeg maa naturligtvis forudsætte som en Selvsøge, at Bestemmelser af denne Art ikke ville finde Plads i almindelige Love, men kun i Love, som gaa ud paa at bemyndige Regjeringen til visse temmelig ekstraordinære og indgribende Foranstaltninger. Medens jeg derfor ikke vil finde nogen Grund til, at man indfører den Slags Bestemmelser ved Spørgsmaal om ganske almindelige dagligdags Afgjørelser, kan det stille sig noget anderledes, naar Spørgsmaalet er om saa indgribende og for Befolkningen i dens Helhed saa betydelige Foranstaltninger som Karantæneforanstaltninger, og navnlig den saakaldte store Karantæne; thi den lægger saa overordentlige Vaand paa al Omsætning og Handel, at det jo ikke kan betvivles, at det er en Foranstaltning, som føles i meget høi Grad af Befolkningen. Benyttet paa et saadant Gebet, bemærker jeg altsaa — hvorvel det er noget Nyt hos os —, er det, synes det mig, ikke noget Principstridigt og heller ikke noget andetsteds Ukjendt at begrænse Regjeringens Myndighed til at give Anordninger paa den Maade. Faktist tror jeg heller ikke, at der er nogen Fare forbunden dermed; thi jeg kan ikke ret tænke mig, at begge Rigsdagens Afdelinger skulde blive enige om en saadan Foranstaltnings Ophævelse undtagen i Tilfælde, hvor der virkelig ikke er nogen Fare forbunden dermed. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vist i det Hele taget vil blive meget sjældent, begge Rigsdagens Afdelinger skulde ville tage det Ansvar paa sig at beslutte Ophør af Foranstaltninger af denne Betskaffenhed og navnlig skrive til at beslutte det, naar Sundhedskollegiets eller andre saadanne Autoriteters Skjøn gaa i modfat Retning. Det tror jeg vanskeligt vil hændes, og derfor gaar jeg ud fra, at der faktisk ikke vil være nogen stor Fare forbunden med denne Bestemmelse. Den vil neppe blive misbrugt; og under visse Omstændigheder vil den endogsaa give Ministeriet en stærkere Stilling til at modsætte sig de Begjæringer, som maatte fremkomme navnlig fra Handelsstanden om Fjernelsen af saadanne Foranstaltninger, end det ellers vilde have. Jeg ser derfor ikke noget saa afgjørende Vigtigt eller særligt Principielt i, om denne Bestemmelse bliver staaende eller ikke. — Bestemmelsen i de første Linier om, at man skal meddele Rigsdagen, hvilke Foranstaltninger der ere trufne, kan jeg ikke skjønne har nogen stor Betydning, og jeg tror heller ikke, at man egentlig fra Udvalgets Side, idetmindste efter det Indtryk, jeg har faaet, har lagt nogen særlig Bøgt paa den. Thi at saadanne Foranstaltninger ere trufne, er i Almindelighed saa bekendte Fakta, at det bliver ikke Rigsdagen skult, selv om det ikke er skrevet, at der skal finde Meddelelse Sted. Det ligger i disse Foranstaltningers Natur, at de kunne ikke lade være med at komme

til Almenhedens Kundskab i meget stort Omfang, ligesom de ogsaa allerede skulle inærksettes ved Bekjendtgjørelser i Lovtidenden, altsaa ved Offentliggjørelse paa anordnet Maade. Det Spørgsmaal, om det skal særligt meddeles til Rigsdagen, om der i Mellemtiden har fundet saadanne Foranstaltninger Sted eller ikke, antager jeg altsaa ikke, at man fra nogen Side lægger særlig Bøgt paa.

Rosen: Jeg erkjender fuldstændig den praktisk ringe Betydning af, at denne Bestemmelse bliver staaende. Det er fuldkommen sandt, at det vanskeligt vil kunne ske, at begge Thingenes om at ophæve de af Ministeren trufne Foranstaltninger; men selv om man skulde forudsætte, at denne Enighed kunde være tilstede, tror jeg, at den praktiske Betydning ikke vil blive stor; thi selv om Bestemmelsen bliver staaende, vilde dog, naar Justitsministeren har truffet særlige vidtgaaende Foranstaltninger, som altsaa blive ophævede af den tilkommende Rigsdag, denne Sag ikke være afgjort, men han vil efter min Overbevisning saa være nødt til om meget kort Tid, maaste Dagen efter, at indføre dem igen; thi Ministerens Overbevisning om deres Nødvendighed vil dog ikke kunne forandres ved Rigsdagens samstemmende Beslutning. Den praktiske Betydning altsaa — det vil jeg indrømme — vil ikke blive stor; men jeg kan ikke for mit Bedkommende erkjende, at det Principstridige i denne Bestemmelser Indsættelse i en særlig Lov skulde være saa intetbetydende, som den høitagtede Justitsminister i dette Dieblit har fremstillet det. Af ham er det jo indrømmet, at det i alt Fald er første Gang, at vi her i Landet finde en saadan Bestemmelse i en særlig Lov. Allerede deri ligger der efter min Overbevisning en Fare for Fremtiden. Er det først lykkedes at indføre en saadan Bestemmelse i en Lov, vil man sikkerlig gjøre en saadan Prøve igjen; thi Enhver af os veed jo, at her er Mange, som have den Overbevisning, at man bør og maa stræbe efter saa meget som muligt at inddrage Administrationens Omraade under Rigsdagens Competence, og alle disse ville efter min fulde Overbevisning, naar dette lykkes den ene Gang, prøve paa det ved mange andre Love. Jeg maa altsaa vedblivende fastholde, at en saadan Bestemmelse ikke bør blive staaende i denne Lov, og jeg for mit Bedkommende vil herved erklære, at jeg anser det for saa urigtigt, at, dersom denne Bestemmelse bliver staaende, agter jeg at stemme mod hele Lovven, idet jeg finder denne Bestemmelse af langt større Vigtighed end alle de øvrige Bestemmelser i hele Lovforslaget.

Himestad: Jeg agter vel ogsaa at stemme for det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 5, men jeg tror dog, at burde motivere denne min Afstemning med et Par Ord, da jeg ikke ganske